

rater. Vi have udført et Arbejde, som vore Kammerater ere tilfredse med, og som Landet i sin Helhed ogsaa kan være tilfreds med, og saa have De ingen Grund til at tro, end mindre til at sige, at vi handle her ikke for at hjælpe Arbejderne, vore Standsfæller, men kun for at lave Agitation, De Herrer kunne tro det hos dem selv, men sige det, bør de ikke gøre. Det savne de det nødvendige Grundlag til.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (J. Jensen, Københavns 10de Valgkreds) kom i sin Replik, der var begyndt i det forrige Møde og naaede til Afslutning i Dagsmødet, ganske lidt ind paa et Hovedspørgsmaal i hele Sagen og et Hovedspørgsmaal ved Forslagsstillerens Lovforslag, nemlig hvad der skal forstaaes ved, og hvorledes de selv opfatte Betingelsen, at Arbejdsløsheden ikke kan tilregnes Arbejdernes eget Forhold, den eneste Betingelse, der er opstillet for at opnaa Hjælp. Den ærede Ordfører udtalte i sin Replik — jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse det: „Forslagsstillerne have udtrykkelig gennem mig udtalt, ikke een, men flere Gange, naar denne Indvending er kommen frem, at vi kun have tænkt paa at give Understøttelse under Arbejdsløshed til saadanne, som vare blevne arbejdsløse, fordi der ikke var mere til dem at bestille paa de Steder, hvor de havde været, og fordi de ikke kunde finde nogen anden Beskæftigelse i deres Fag; kun saadanne skulle have Understøttelse som arbejdsløse, og ikke saadanne, som vare strejkende eller udelukkede, eller som paa anden Maade kunde siges at staa i et samlet Krigsforhold til Arbejdsgiverne.“ Dette lyder jo meget smukt og plausibelt. Men der foreligger et andet Svar fra den ærede Ordfører, som er afgivet den 6. Januar i Aar i Anledning af et Spørgsmaal i samme Retning, som blev stillet her fra Ministerpladsen. Da udtalte den ærede Ordfører: „Naar der derimod er Arbejdsstandsning eller Misligholdelse af Overenskomst eller Arbejdsvilkaar et eller andet Sted, er det naturligt, at de Arbejdere, der ere arbejdsløse og ikke kunne faa Arbejde paa anden Maade end ved at gaa hen og udføre det Arbejde, deres Kammerater maaske have forladt, altsaa ved at blive Skruebrækkere, ville være berettigede til Understøttelse.“ Dette Svar afgav den ærede Ordfører som

nævnt den 6. Januar i Aar paa et Spørgsmaal, som var stillet under denne Sags Behandling den 20. December forrige Aar. Det ærede Medlem svarede ikke under selve Sagens Behandling, men da senere i dette Aar et Lovforslag om et hermed beslægtet Emne var til Behandling. Det er altsaa et Svar, der er givet efter en lang og grundig Overvejelse, og sikkert ogsaa efter Konference med de øvrige Forslagsstillere. Jeg ser nu ikke, at disse to Svar kunne forliges. I hvert Fald vise disse to saa højt forskellige Svar, at et af Kapitalspørgsmaalene i denne Sag endnu, skønt de i en Aarrække have præsenteret os deres Lovforslag, staa ganske uklart og fuldstændig uløst for Forslagsstillerne.

Ogsaa dette bidrager til at forklare, hvorfor Forslagsstillerne ikke her have forelagt et detailleret, et virkelig udarbejdet Lovforslag, men derimod have valgt at gøre det hele af med at skrive et Par Paragraffer, der i Virkeligheden lade hele Spørgsmaalet om en Form for Samfundets Bidrag til arbejdsløse staa uløst. Den ærede Ordfører fortalte os ganske vist, at han i sin Tid har haft et fuldt udarbejdet Lovforslag, der virkelig kunde have været Grundlag, og som virkelig viste, hvorledes de havde tænkt sig denne Sag løst ad den af dem foreslaaede Vej, men at de senere valgte ikke at fremkomme dermed, men i Stedet at skrive disse to Paragraffer. Naar henses til de saa højt forskellige Svar, som den ærede Ordfører med 11 Maaneders Mellemrum har givet paa et Kapitalspørgsmaal i denne Sag, forstaaer jeg bedre, at man har ladet det detaillerede Lovforslag ligge, og nøjes med at præsentere os det andet. Den ærede Ordfører dolerede i sin Replik meget og med særdeles mange Ord over, at jeg havde omtalt de Herrer Lovforslag. Det var en Mængde Ord, som den ærede Ordfører benyttede for at forklare mig, at jeg godt kunde have spåret hele min Omtale af Lovforslaget, at min Udtalelse var ganske overflødig, og, som han udtalte sig atter og atter, var kun Ord og Ord. Naa, jeg skylder nu ikke Regnskab til og staaer ikke til Ansvar over for den ærede Ordfører for, hvorvidt jeg vil tage Ordet i en under mig sorterende Sag eller ej. Det faar den ærede Ordfører lade mig selv afgøre. Og jeg tilføjer, at naar henses til det ærede Medlems Ordførerskab og hans Brug af Tingets Tid, saa vil maaske den ærede Ordfører ikke netop være det Medlem, der var særlig berettiget til at dolere over,